

BĪBELES UNIKALITĀTE

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

5Moz 32:45–47; 1Moz 49:8–12, Jes 53:3–7, 1kor 15:3–5, 51–55; Rm 12:2.

ATMIŅAS PANTS:

“Tavs vārds ir manu kāju spīdeklis un gaišums uz maniem ceļiem” (Ps 119:105).

Bībele ir unikāla. Tā sastāv no 66 grāmatām, ko 2500 gadu ilgā laika periodā 40 autori rakstījuši trīs dažādos kontinentos (Āzija, Āfrika, Eiropa). Nav nevienas citas grāmatas – ne svētuma, ne reliģijas ziņā –, kas tai līdzinātos. Un nav brīnums. Galu galā tas ir Dieva Vārds.

No pirmajiem četriem gadsimtiem pēc Kristus saglabājušies vairāk nekā 24 600 Jaunās Derības manuskriptu. Platona oriģinālie manuskripti ir septiņi, Hērodota – astoņi, savukārt Homēra “Iliādai” ap 263 saglabājušos kopiju. Tādējādi mums ir spēcīgs, apstiprinošs pierādījums Jaunās Derības teksta uzticamībai.

Bībele ir pirmā tulkotā grāmata, pirmā drukātā grāmata Rietumu pasaulē un pirmā grāmata, kas ir tik plaši izplatīta tik daudzās valodās, ka to var lasīt 95% no visiem zemes iedzīvotājiem.

Bībele ir unikāla arī savā saturā un vēstī, kas pievēršas Dieva glābjošajiem darbiem vēsturē. Šī vēsture ir pravietojumu caurvīta, jo tā atklāj Dieva plānu un Viņa mūžīgās valstības nākotni. Tas ir dzīvais Dieva Vārds, jo tas pats Dieva Gars, caur ko Raksti tika inspirēti (2Tim 3:16, 17), ir apsoliņš ticīgajiem mūsdienās, lai vadītu mūs visā patiesībā, pētot Vārdu (Jņ 14:16, 17; Jņ 15:26; Jņ 16:13).

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 4. aprīlī.

Dzīvais Dieva Vārds

Vissvarīgākie vārdi bieži vien ir cilvēka pēdējie vārdi. Mozus, pirmo piecu Bībeles grāmatu rakstnieks, tieši pirms savas nāves dzied dziesmu tautai (5Moz 31:30–32:43).

Izlasi 5Moz 32:45–47. Kā Mozus apraksta Dieva Vārdu un tā spēku ebreju dzīvē pirms ieiešanas apsolītajā zemē? _____

Mozus pēdējos vārdos izskan dziļa vēlme pārliecināt. Pievēršot ļaužu sirdis vārdiem, ko Dievs nodeva tiem ar viņa starpniecību, Mozus gribēja tautai likt saprast, ka viņiem ir jāpaliek pievērštiem Dievam un Viņa gribai viņu dzīvē. Mācot šos vārdus bērniem, katra nākamā paaudze uzzinātu Dieva derības glābšanas plānu. Ievērojiet, ka viņi nevarēja izvēlēties, kurus vārdus mācīt, jo viņiem bija jāklausa “visiem šī likuma vārdiem” (5Moz 32:46).

Zemes vēstures noslēgumā Dievam būs ļaudis, kas paliks uzticīgi visiem Rakstiem, kas nozīmē Dieva baušļu ievērošanu un Jēzus ticību (Atkl 14:12). Šie ļaudis paliks uzticīgi Bībeles mācībai, jo tas ne tikai nodrošina bagātīgāku dzīvi virs zemes, bet arī mūžīgu dzīvību mājvietā, ko Jēzus mums gatavo (Jņ 14:1–3).

Izlasi Jņ 1:1–5, 14; Jņ 14:6. Ko šie panti mums māca par Jēzu un mūžīgo dzīvību? Kā Vārds, kas tapa miesa, ir saistīts ar atklāsmi un Rakstu inspirāciju? _____

Jēzus ir visu Rakstu centrs un mērķis. Viņa nākšana miesā kā Mesijam bija Vecās Derības apsolījumu piepildījums. Tā kā Viņš dzīvoja, nomira un dzīvo atkal, mums ir ne tikai apstiprināti Raksti, bet – pat vēl labāk – lielais mūžīgās dzīvības apsolījums pavisam jaunā eksistencē.

Izlasi vēlreiz 5Moz 32:47. Kā jūs esat piedzīvojuši patiesību par to, ka paklausība Dieva Vārdam nav “tukšs vārds”? Kāpēc ticība Dievam un paklausība Viņa Vārdam nekad nav tukša? _____

Kas sarakstīja Bībeli un kur?

Autoru dažādība, viņu dažādās atrašanās vietas un izcelsme sniedz mums unikālu liecību tam, ka Dievs strādā, lai nodotu vēsturi un Savu vēsti cilvēkiem, kas kulturāli ir tikpat atšķirīgi kā vēsts mērķauditorija.

Ko šie panti mums stāsta par Bībeles rakstniekiem un viņu izcelsmi? (2Moz 2:10, Am 7:14, Jer 1:1–6, Dan 6:1–5, Mt 9:9, Fil 3:3–6, Atkl 1:9). _____

Bībeli ir sarakstījuši cilvēki ar dažādu izcelsmi un dažādos apstākļos. Lai līdzdalītu evaņģēliju, daži ir rakstījuši no pilīm, citi no cietumiem, daži trimdā un citi savu misijas ceļojumu laikā. Šiem vīriem bija atšķirīga izglītība un nodarbošanās. Daži, piemēram, Mozus, bija lemti kļūt par ķēniņiem, vai, līdzīgi Daniēlam, ieņēma augstus amatus. Citi bija vienkārši gani. Daži bija ļoti jauni un citi diezgan veci. Neskatoties uz šīm atšķirībām, viņiem visiem bija kaut kas kopīgs: viņi bija Dieva aicināti un Svētā Gara iedvesmoti rakstīt vēstis Viņa ļaudīm, vienalga, kad vai kur viņi dzīvoja.

Daži rakstnieki bija aculiecinieki notikumiem, par kuriem viņi rakstīja. Citi bija veikuši rūpīgu notikumu izpēti vai rūpīgi izmantoja zināmos dokumentus (Joz 10:13, Lk 1:1–3). Bet visas Bībeles daļas ir inspirētas (2Tim 3:16). Šis ir iemesls, kāpēc Pāvils apgalvo, ka “viss, kas iepriekš rakstīts, rakstīts mūsu pamācībai, lai mēs, izturīgi būdami bēdās un iepriecus smeldami Rakstos, iegūtu cerību” (Rm 15:4). Dievs, kas radīja cilvēku valodu, dara izraudzītos cilvēkus spējīgus iedvesmoto domu nodot tālāk cilvēcīgos vārdos uzticamā un drošā veidā.

“Dievam ir patīcis nodot Savu patiesību pasaulei ar cilvēku starpniecību, un Viņš pats, Viņa Svētais Gars sagatavoja cilvēkus un darīja tos spējīgus darīt Viņa darbu. Viņš vadīja prātu izvēlēties, ko runāt un ko rakstīt. Dārgums tika uzticēts šīs zemes traukiem, tomēr tas vienalga ir no Debesīm.” (Elena Vaita “Izmeklētas vēstis”, 1. sēj., 26. lpp.)

Tik daudz dažādu rakstnieku, tik daudz dažādu kontekstu, un tomēr viņi visi atklāj vienu un to pašu Dievu. Kā šī brīnišķīgā patiesība palīdz mums apstiprināt Dieva Vārda ticamību? _____

Bībele kā pravietojums

Bībele ir unikāla starp citiem zināmajiem reliģiskajiem darbiem, jo līdz pat 30 procentiem tās satura ir pravietojumi un pravietiskā literatūra. Pravietojuma uzticamība un tā piepildījums laikā ir Bībeles pasaules uzskata centrā, jo Dievs, kas darbojas vēsturē, arī zina nākotni un ir atklājis to Saviem praviešiem (Am 3:7). Bībele nav tikai dzīvais Vārds vai vēsturiskais Vārds – tā ir pravietiskais Vārds.

Kā šie panti atklāj detaļas par gaidāmo Mesiju?

1Moz 49:8–12 _____

Ps 22:12–18 _____

Jes 53:3–7 _____

Dan 9:24 _____

Mih 5:2 _____

Mal 3:1 _____

Zah 9:9 _____

Vecajā Derībā ir vismaz 65 tieši pravietojumi par Mesiju, taču, ja pievienojam arī tipoloģiju (tipoloģija ir mācība par to, ka Vecās Derības rituāli, piemēram, upurēšana, bija arī mazi pravietojumi par Jēzu). Šie pravietojumi ir saistīti ar tādām specifiskām detaļām kā “Scepteris nezudīs no Jūdas, nedz valdības zizlis no viņa kājām” (1Moz 49:10); ka Viņš piedzims Betlēmē Jūdas zemē (Mih 5:2); ka Viņš būs “nicināts, labākie ļaudis no Viņa vairīsies”, viņu sitīs, nepatiesi apvainos, tomēr Viņš neatvērs muti, lai sevi aizstāvētu (Jes 53:3–7); ka Viņa rokas un kājas tiks caurdurtas un ka Viņa drēbes tie dalīs savā starpā (Ps 22:12–18).

Fakts, ka šie Vecās Derības pravietojumi tika piepildīti ar tādu precizitāti Jēzus dzīvē, nāvē un augšāmcelšanā, liecina par to dievišķo inspirāciju un atklāsmi. Tas arī norāda, ka Jēzus bija tas, par ko Viņš sevi uzskatīja un arī ko par Viņu domāja citi. Jēzus sekoja senatnes praviešiem, kas paredzēja Viņa nāvi un augšāmcelšanos (Lk 9:21, 22; Mt 17:22, 23), Jeruzālemes krišanu (Mt 24:1, 2) un Viņa otro nākšanu (Jņ 14:1–3). Tādējādi iemiesošanās, nāve un augšāmcelšana ir Bībelē paredzēta, un tā visa piepildīšanās parāda, ka Bībele ir uzticama.

Kādi ir visi iespējamie iemesli, ko tu vari iedomāties savai ticībai Jēzum un Viņa nāvei mūsu labā? Līdzdali tos Bībeles izpētes grupā sabatā, atbildot uz jautājumu: “Kāpēc pierādījumi ir tik neapšaubāmi?” _____

_____

Bībele kā vēsture

Bībele ir unikāla, ja to salīdzinām ar citām “svētajām” grāmatām, jo tā ir radusies vēsturē. Tas nozīmē, ka Bībele ir ne tikai filosofiskas domas par cilvēku (līdzīgi Konfūcijam vai Budam), bet tā ziņo par Dieva darbību vēsturē, virzoties uz specifisku mērķi. Bībeles gadījumā šie mērķi ir: 1) apsolījums par Mesiju un 2) Jēzus otro nākšanu. Šī virzība jūdu–kristiešu ticībā ir unikāla, salīdzinājumā ar daudzu citu pasaules reliģiju cikliskajiem uzskatiem, sākot no senās Ēģiptes līdz pat mūsdienu austrumu reliģijām.

Izlasi 1kor 15:3–5, 51–55; Rm 8:11 un 1Tes 4:14. Ko šie panti mums māca ne tikai par vēsturisko Kristus augšāmcēlšanos, bet arī par to, ko tā nozīmē mums personīgi? _____

Četru evaņģēliju un Pāvila liecība ir, ka Jēzus nomira, tika apglabāts, cēlās augšā miesā un parādījās dažādiem cilvēkiem. To apstiprina aculiecinieki, kas guldīja Viņu kalpā un vēlāk redzēja to tukšu. Liecinieki pieskārās Jēzum, un Viņš ēda kopā ar tiem. Marija Magdalēna, Marija (Jēzus māte) un citas sievietes redzēja Viņu kā augšāmcēlušos Kristu. Mācekļi runāja ar Viņu uz Emavas ceļa. Jēzus parādījās viņiem, lai dotu lielo uzdevumu. Pāvils raksta, ka, ja Rakstu liecinieki ir atmesti, tad mūsu sludināšana un ticība ir “veltīga” (1kor 15:14). Citi tulkojumi saka: “nulle un tukšums” (REB) vai “nederīga” (NIV). Mācekļi apliecina: “Tas Kungs patiesi ir augšāmcēlies!” (Lk 24:34). Grieķu vārds “ontos” attiecas uz kaut ko, kas patiešām ir noticis. Tas tiek tulkots kā “patiešām”, “noteikti” vai “droši”. Mācekļi apliecina, ka “Kungs patiesi ir augšāmcēlies”.

Kristus ir arī attēlots kā “pirmais no mirušajiem” (1kor 15:20). Vēsturiskais fakts, ka Kristus miesa ir augšāmcēlusies no mirušajiem un dzīvo šodien, ir garantija, ka viņi arī tiks augšāmcelti, kā Viņš ir augšāmcēlies. Visi taisnie “Kristū tiks dzīvi darīti” (1kor 15:22). Jēdziens ietver radīšanas aktu nākotnē, kad tie, kas “pieder Kristum” vai paliek uzticīgi Viņam, tiks uzcelti “Viņa atnākšanas dienā” (1kor 15:23), “pēdējai bazūnei atskanot” (1kor 15:52).

Kāpēc augšāmcēlšanās apsolījums ir tik centrāls mūsu ticībā, īpaši ja mēs saprotam, ka mirušie gul? Kāpēc mūsu ticība bez tā patiešām ir “veltīga”? _____

Vārda pārveidojošais spēks

Izlasi 2ķēn 22:3–20. Kāpēc ķēniņš Josija saplēš savas drēbes? Kā šis atklājums izmaina ne tikai viņu, bet visu Jūdu tautu? _____

621.g.p.Kr., kad Josijam bija 25 gadi, augstais priesteris Hilkija atrada “likumu grāmatu”, kas varētu būt pirmās piecas Mozus grāmatas vai īpaši Piektā Mozus grāmata. Viņa tēva Amona un viņa jaunākā vectēva Manases valdīšanas laikā šis rullis bija pazudis Baāla, Ašēras un “visu Debesu pulku” pielūgsmes vidū (2ķēn 21:3–9). Kad Josija dzird derības nosacījumus, viņš galējā izmisumā saplēš savas drēbes, jo viņš saprot, cik tālu viņš un viņa tauta ir novērsusies no patiesā Dieva pielūgsmes. Viņš nekavējoties sāk reformas visā zemē, nojaucot svētvietas un iznīcinot svešo dievu tēlus. Kad tas ir darīts, Jūdā ir palikusi tikai viena vieta, kur pielūgt: Dieva templis Jeruzālemē. Dieva Vārda atrašana vada pie pārliecības, nožēlas un pie spēka mainīties. Šī izmaiņa sākas ar Josiju un izplatās visā Jūdā.

Kā Bībele pārliecina mūs, ka tai ir spēks izmainīt mūsu dzīvi un parādīt glābšanas ceļu?
Izlasi Jņ 16:13, Jņ 17:17, Ebr 4:12 un Rm 12:2. _____

Viena no spēcīgākajām Bībeles spēka liecībām ir izmainīta dzīve. Vārds ir tas, kas pāršķel cilvēka grēku un izvirtību un atklāj mums cilvēka patieso dabu un mūsu vajadzību pēc Glābēja.

Tāda unikāla grāmata kā Bībele, kas radusies garā laika posmā un kas ir pilna ar pravietojumiem un ar spēku pārveidot dzīvi, ir arī jāizskaidro unikālā veidā. To nevar skaidrot kā jebkuru citu grāmatu, jo dzīvais Dieva Vārds ir jāsaprot dzīvā Kristus gaismā, kas ir apsolījis sūtīt Savu Garu, lai vadītu mūs “visā patiesībā” (Jņ 16:13). Tāpēc Bībelei kā Dieva patiesības atklāsmei ir jāsaturs savi iekšējie skaidrošanas principi. Šie principi ir atrodami, iedziļinoties, kā Bībeles rakstnieki izmantoja Rakstus un kā tika tās vadīti, ļaujot Rakstiem sevi izskaidrot.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Lielā cīņa” nodaļu “Svētie Raksti – drošs vadonis” (593.–602. lpp.) un grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļu “Jūsu sirdis lai neizbīstas” (662.–680. lpp.)

Daudzi ir zaudējuši dzīvību, paaugstinot Dieva Vārdu un paliekot uzticīgi tam. Viens no šādiem cilvēkiem bija Roulends Teilors (Dr. Rowland Taylor), kāda angļu apgabala mācītājs, kas nostājās pret katoļu mises uzspiešanu Asiņainās Mērijas valdīšanas laikā Hedlijā, Anglijas apgabalā. Pēc izslēgšanas no draudzes un izsmiešanas par to, ka viņš turas pie Rakstiem, viņš personīgi uzrunāja Vinčesteras bīskapu, bet viņš to iemeta cietumā un beigās sadedzināja uz sārta. Tieši pirms savas nāves 1555. gadā viņš teica: “Labie ļaudis! Es jums nemācīju neko citu kā vien Dieva svēto Vārdu un šīs mācības, ko es esmu ņēmis no Dieva svētās grāmatas, svētās Bībeles. Šeit es esmu ieradies, lai apzīmogotu to ar savām asinīm.” (John Foxe “The New Foxe’s Book of Martyrs”, (North Brunswick, NJ: Bridge–Logos Publishers, 1997), 193. lpp.) Varēja dzirdēt, ka Teilors pirms uguns iedegšanas un dzīvības atdošanas skaitīja 51. psalmu.

Jautājums, kas mums sev tagad ir jāuzdod, ir: Vai mēs paliktu tik uzticīgi Dieva Vārda patiesībai? Agri vai vēlū šāds pārbaudījums pēdējā konfliktā būs. Laiks tam sagatavoties, protams, ir tagad.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā pravietojumi apstiprina Bībeles dievišķo izcelsmi? Kā šie papildītie pravietojumi apstiprina mūsu ticību?

---

2. Atsaucoties uz jautājumu otrdienas pētījuma beigās, kāpēc pierādījumi par Jēzu kā Mesiju ir tik spēcīgi?

---

3. Jēzus un apustuļi parādīja nešaubīgu ticību Svēto Rakstu uzticamībai un dievišķajai autoritātei. Piemēram, cik daudz reižu Jēzus pats atsaucas uz Rakstiem un to, ka Rakstiem ir jātiek papildītiem (bieži runājot par Sevi)? (Sk., piemēram, Mt 26:54, 56; Mk 14:49; Lk 4:21; Jņ 13:18; Jņ 17:12.) Tā kā Jēzus pats ņēma Rakstus nopietni (Viņa gadījumā tā bija Vecā Derība), īpaši attiecībā uz to, ka jāpiepildās pravietojumiem, kādai tad vajadzētu būt arī mūsu attieksmei pret Bībeli?
